

Un sínode massa llarg

L'església valenciana celebra aquests darrers mesos el segon sínode d'aquest segle, una convocatòria polèmica, de la qual eixirà un document de caràcter consultiu, que es pot allargar fins ben entrat l'any vinent.

A. Robles

L'ús del valencià en la litúrgia, la família, la formació del cristià i la cultura són els temes de més fort debat dins del sínode que celebra la diòcesi de València segons ha manifestat el secretari general sinodal, Miquel Payà. Tot i que les conclusions del sínode no es coneixeran fins que els documents, ara en fase d'estudi per distintes comissions, siguen refrendats en Assemblea General per tots els membres sinodals, la reunió de la qual s'ha previst per a mitjan any vinent, s'espera que serà aprovada finalment una resolució recomanant a la jerarquia eclesiàstica de

FRANCESC CUTILLAS

A l'esquerra, Roca Cabanellas. Dalt, monges en la manifestació contra el valencià, a Alacant.

«possibilitar les vies necessàries perquè la litúrgia pugua realitzar-se en valencià».

Això implicaria la publicació de tots els llibres litúrgics, com ara la Bíblia, en la llengua del país. Curiosament, fins ara només dos membres del sínode han fet servir el valencià a l'hora de dirigir-se als seus companys públicament al si de les comissions, cosa que no és precisament un pas endavant en el procés de normalització

de l'idioma. D'altra banda, ha estat provisionalment rebutjada una esmena que defensava la creació d'una càtedra d'Història del País Valencià en la facultat de Teologia de València.

On sembla que no s'ha tractat el tema de la llengua ha estat en la recent visita a Roma efectuada pels bisbes de les províncies de Tarragona i València, per donar compte de l'estat de les seues respectives diòcesis. Distintes fonts consultades han assegurat que el

NOVETATS EN LLIBRES

ENERGIA, FORCES I RECURSOS

Enciclopèdia Barcanova de la Ciència. Col·lecció: L'Univers de la Ciència.

«Quines fonts d'energia podem fer servir? ¿Quins problemes se'n deriven? ¿De quanta energia disposem? Aquest llibre ens ho explica.»

BARCANOVA

RUTES VALENCIANES 3

Josep Soler Carnicer. Papers bàsics, 20.

Volum que completa la sèrie d'itineraris a través del nostre País, on es fa un repàs a la geografia, la història, la gastronomia, l'art etc... de cada zona.

EDITORIAL TRES I QUATRE

EL TEATRE AL PAÍS VALENCIÀ DURANT LA GUERRA CIVIL (1936-1939), 2 vols.

Ricard Blasco. Biblioteca de Cultura Catalana, 62-63.

CURIAL EDICIONS CATALANES, S. A.

LLENGUA COU

- Antoni Ferrando
- Miquel Nicolàs
- Manuel Perez Saldanya
- Vicent Salvador

GREGAL LLIBRES

EL CONTE DES DE 1968

A cura de Teresa Munoz i Lloret. El Garbell, 21. 176 pàgs.

Una antologia sobre els joves contistes catalans des de Porcel fins a «Ofèlia Dracs», passant per Terenci Moix, Montserrat Roig, Carme Riera i altres autors.

EDICIONS 62

JOCS POPULARS

Josep Bataller Calderon.

Els nostres jocs recollits exhaustivament.

EDICIONS DEL BULLENT

EL BOA TARONJA

Avel·lí Artís. Ales Esteses, 33.

Un recull de contes on l'anècdota i el tòpic generen un món fictici, una dimensió distinta que en Tísner aprofita per a satiritzar, amb ironia, els afers domèstics i els rols establerts.

EDICIONS DE LA MAGRANA

SOLDADA ROJA

Joan Bohiques i Manuel Joan i Arinyó.

Un esplèndid relat de novel·la negra, que passa entre València i Cullera.

EDITORIAL EMPÚRIES

DICCIONARI JURÍDIC CATALÀ

Un volum de 14 x 21, 480 pàgines.

De venda a llibreries.
«Els diccionaris de l'Enciclopèdia».

ENCICLOPÈDIA CATALANA

HERBES PER CURAR, HERBES PER CUINAR

Ludo Chardenon. Els Tres Musols, 5.

Remeis i receptes tradicionals de Provença. Amb un pròleg de Lawrence Durrell.

ALTA FULLA

Vaticà ha suggerit en alguna ocasió la necessitat d'editar els llibres litúrgics d'ambdues comunitats en la mateixa llengua, però arribats a aquest punt ha eixit a relluir en tot moment la problemàtica social que això podria desencadenar i s'ha preferit alçar la proposta en els calaixos per a una ocasió millor.

En el tema de la família són dos els pols que orienten les reflexions del sínode. D'una banda, s'està plantejant amb un llenguatge més modern la visió cristiana del matrimoni i de la família, i de l'altra, s'insisteix en les dificultats reals que suposa la unió entre dues persones: convivència, natalitat i economia.

De la resta de les propostes, encara a debat, se'n sap ben poc. Les esmenes presentades en cada ocasió són, això sí, nombroses i, segons Miquel Payà, «els documents finals que hauran de ser aprovats per l'Assemblea General distaran molt dels avantprojectes proposats per a la reflexió».

En té la culpa el llarg procés de gestació viscut pel sínode. Recordem que fou convocat oficialment per l'arquebisbe de València, monsenyor Roca Cabanellas, el 8 de desembre de 1980. Els sis anys transcorreguts han estat marcats, a més, per l'arribada al Vaticà d'un papa ultraconservador i molt procliu a apaivagar, mitjançant separacions de càtedra o magisteri, les veus discordants amb la seua política.

Teòricament, la finalitat del sínode és la d'aplicar la legislació de l'Església universal a la vida de la diòcesi i una de les seues funcions principals rau a projectar l'activitat futura de l'Església. Conegut el moment evolucionista de l'Església, la facilitat legisladora del papa en tots els aspectes i que el sínode es disposava a revisar la identitat cristiana sota el prisma del Concili Vaticà II, esgotat el 1965, molts es van mostrar en desacord amb la celebració i proposaren la convocatòria d'uns curssets de renovació conciliar o unes missions populars.

Aquestes suggerències foren desoïdes, però se n'esquitllaren algunes inclús en la votació duta a cap pel Consell del Presbiteri quan Roca Cabanellas demanà assessorament a fi de donar llum verda al sínode. El resultat de la votació fou el següent: 18 vots a favor de la celebració del sínode; 12 sí, però segons com; 5 negatius i 2 en blanc. Dels membres sinodals, una tercera part foren convocats directament per l'arquebisbe en raó del càrrec que ocupaven i les altres dues terceres parts, tant seglars com preveres,

LLIBRERIA TRES I QUATRE

Perez Bayer, 11. Tel. 352 91 10. 46002-València

Que no es contemplen punts com què pot aportar l'Església al matrimoni civil, pot fer que la imatge que el sínode proporciona als cristians quede bastant allunyada de la seua realitat quotidiana.

foren elegits pels setanta arxiprestats en els quals es divideix la diòcesi.

«El sínode, abans d'arribar a la fase diocesana, en va travessar una de més viva, desenrotllada a nivell de parròquies i comunitats cristianes, en la qual van participar més de 30.000 persones i els cristians de base van recollir en distints documents les seues preocupacions i els seus problemes diaris», assegura el rector i membre sinodal Emili Marín. Amb aquests primers documents es van reelaborar posteriorment i a nivell arxiprestal els avantprojectes arribats a la fase diocesana. El sínode, que inicialment havia de ser clausurat coincidint amb la festivitat de Pentecostès en 1983, s'allargava de manera imprevista. El secretari general que dirigia els treballs, José Maria Velarte, fou substituït per Miquel Payá i, feliçment, s'inicià la fase diocesana el setembre passat.

Per al teòleg Juan Agulles, «a pesar del desencís produït entre els sinodals pel llarg temps que duen treballant, la celebració del sínode ha estat molt interessant, ja que així han aflorat i s'han descobert aspectes de la vida eclesial fins ara desconeguts». Segons Agulles, el material replegat en parròquies i arxiprestats és riquíssim «i ha omplert d'esperances a tots aquells qui hi han participat o hi continuen participant».

Arribat a la fase diocesana, el síno-

de començà a desenrotllar-se d'acord amb tres classes de sessions: les solemnes (obertura, celebrada el passat 27 de setembre a la Seu de València, i clausura, prevista per a mitjan any vinent), les particulars, pròpies de cada comissió d'estudi i en les quals es discuteixen els avantprojectes de documents sinodals, i les sessions generals, on tots els membres votaran els projectes de documents eixits de les sessions particulars. Els treballs del sínode estan estructurats en cinc comissions, de 100 membres cadascuna, i en les quals s'estan debatent aquests cinc punts: l'estructura territorial i sectorial de l'Església, l'ensenyament de la doctrina cristiana i el culte i la presència de l'Església en el món.

Les crítiques al funcionament del sínode no han cessat d'ençà que fou convocat. D'una banda, les bases no acaben de veure clar que les seues inquietuds hagen estat recollides en els avantprojectes que avui es discuteixen, i de l'altra, cal tenir en compte que totes les esmenes que s'hi han presentat han de passar abans per l'examen d'una comissió tècnica (nomenada per l'arquebisbe). Aquesta comissió pot rebutjar una esmena basant-se en una cosa tan etèria com «no adaptar-se al sentit actual de l'Església». Per exemple, un suggeriment d'una comunitat de cristians que plantege la possibilitat o la conveniència que els rectors creen famílies seria

immediatament rebutjat argumentant la premissa abans formulada.

«Això vol dir —assegura un membre sinodal— que el document final pot ser tan tamisat com la comissió tècnica decidisca. Temes com ara la família no tindran el caràcter dur dels documents papals, però, dissortadament, en el projecte final no apareixerà cap teologia renovadora al respecte. Trobarem alguns elements nous com ara el d'exigir cures prematrimonials o la creació d'un secretari de la família, però no contemplarem punts tan interessants com què pot aportar l'Església al matrimoni civil, què passa amb els sacraments rebuts pels fills de les persones no casades per l'Església o quina comunitat de fe poden crear aquelles persones que opten per no casar-se. El sínode, d'aquesta manera, corre el perill de construir un projecte portes endins i de proporcionar als cristians una imatge bastant allunyada de la seua realitat quotidiana».

En un altre sentit, cal remarcar que el projecte aprovat en el sínode no obliga l'arquebisbat a res i només té caràcter consultiu. Únicament el bisbe té facultat de legislar, basant-se, si és aquesta la seua voluntat, en l'esmentat document. El present sínode és el segon que es celebra en aquest segle. El primer fou convocat per l'arquebisbe salesià, Marcelino Olaechea, el 1951. □